

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 grudnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy M. M. (1) prawa do wznowienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości świadczenia, wskazując iż nie przedłożył nowych dowodów ani też nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 10 października 2016 roku, zatem nie ma podstaw do wznowienia postępowania w sprawie emerytury przyznanej prawomocną decyzją od dnia 10 marca 2002 roku / decyzja k.784 akt ZUS/.

M. M. (1) w dniu 19 stycznia 2017 roku złożył odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego do Sądu Okręgowego w Łodzi i wniósł o ponowne przeliczenie emerytury. Według ubezpieczonego jego świadczenie emerytalne nie zostało ustalone zgodnie z art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to jest na podstawie przeciętnej podstawy wymiaru składek, co spowodowało jego zdaniem zaniżenie obliczonej wartości i w konsekwencji zawłaszczenie świadczenia. Wniósł o obliczenie przeciętnej podstawy wymiaru składki (przeciętne wynagrodzenie wykazanego w świadectwie) z danego – wchodzącego w skład podstawy – roku kalendarzowego, obliczenie stosunku do podstawy wymiaru składki (w/obliczonego wynagrodzenia) do tegorocznej kwoty przeciętne wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy oraz wpisanie tych danych w tabeli do decyzji ZUS, pomnożenie obliczonej podstawy przez kwotę bazową, skorygowanie nieuczciwie obliczonej od 2002 r emerytury oraz zgodnie z obowiązującymi normami i przepisami zwrot niesłusznie zawłaszczonych należności. /odwołanie k. 2 – 4 /.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. /odpowiedź na odwołanie k. 27/

W piśmie z dnia 27 lutego 2017 r wnioskodawca podniósł, m.in. że organ rentowy nie odniósł się do jego zarzutów fałszowania przepisów ustawy o emeryturach i rentach z dnia 17.12.1988 r, złamał zasady wiedzy obliczeniowej, sfałszowano sens art. 15 ust. 4 i art. 19 a , wskazał także, że brak jest powagi rzeczy osądzonej z uwagi na to, że Zus nie dowiódł przed sądem swojej uzasadnionej przepisami racji.

/pismo – k. 35 – 38, zał. k. 39 – 87/

W piśmie z dnia 22 maja 2017 r wnioskodawca przedstawił interpretację treści art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z dnia 17.12.1998 r i uchybienia organu rentowego w tym zakresie.

/pismo – k. 100 – 103, zał. 104 – 124/

W piśmie z dnia 6 czerwca 2017 r wnioskodawca przedstawił wyliczenie wartości utraconej, w jego ocenie emerytury, wskazał na przyjęcie błędnej kwoty bazowej (z 2002 r, zamiast z 2008 r) oraz dokonanie wyliczeń przy błędnej interpretacji art. 15 ust. 4.

/pismo – k. 132 -135, zał. k. 136 – 139/

W piśmie z dnia 20 czerwca 2016 r wnioskodawca podniósł, m.in., że przedmiotem roszczeń , począwszy od decyzji z dnia 28.02.2002 r było oraz nadal jest lekceważenie racji zawartej w przepisach ustanawiających podstawę emerytury.

/pismo – k. 144 -145/

W piśmie z dnia 31 lipca 2017 r wnioskodawca dokonał analizy korespondencji organu rentowego i odniósł się do interpretacji art. 15 ustawy emerytalnej.

/pismo – k. 154 -161, zał. k. 162 -167/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. (1) urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna).

W dniu 14 lutego 2002 roku ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do świadczenia emerytalnego, do którego załączył między innymi dokument w postaci świadectwa pracy wystawionego w dniu 26 lipca 1985 roku przez Spółdzielnię Pracy (...) w K., w którym wskazano, że ubezpieczony w przedmiotowym zakładzie pracy był zatrudniony od 1 kwietnia 1979 roku do 31 lipca 1985 roku i otrzymywał ostatnio wynagrodzenie w kwocie 10.800 zł. (okoliczność bezsporna, wniosek k. 1 – 4, świadectwo pracy k. 20 I plik akt ZUS)

Decyzją z dnia 18 marca 2002 roku ZUS przyznał wnioskodawcy od dnia 10 marca 2002 roku świadczenie emerytalne, to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, to jest od stycznia 1967 roku do grudnia 2001 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 57,47 %, zaś wysokość miesięczna świadczenia została ustalona na kwotę 840,56 złotych brutto. (okoliczność bezsporna, decyzja k. 45, obliczenie wppw k.43 I plik akt ZUS)

W dniu 31 sierpnia 2006 roku ubezpieczony złożył w ZUS wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia emerytalnego. M. M. (1) wskazał, że obliczenia świadczenia dokonano na błędnych kryteriach powodujących znaczne zaniżenia wysokości emerytury. Według ubezpieczonego szczególnie rażąco niesprawiedliwe jest liczenie kwoty rocznego wynagrodzenia, gdzie krótkie okresy pracy liczono jako całoroczny zarobek. (okoliczność bezsporna, wniosek k. 126 I plik akt ZUS)

Decyzją z dnia 22 września 2006 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do wznowienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości świadczenia, z uwagi na nie złożenie nowych dowodów oraz nie ujawnienie nowych okoliczności. (okoliczność bezsporna, decyzja k. 156 I plik akt ZUS)

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2007 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił powyższą decyzję organu rentowego i ustalił, że przy obliczeniu wysokości emerytury dla wnioskodawcy należy przyjąć, iż podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresach zatrudnienia ubezpieczonego w pełnym wymiarze czasu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej, przypadających z przerwami w latach: 1952 – 1960, 1962 – 1971, 1972 – 1985 stanowiło miesięczne najniższe wynagrodzenie gwarantowane przepisami prawa pracy oraz oddalił odwołanie ubezpieczonego w pozostałej części. (okoliczność bezsporna- odpis wyroku – k. 214 I plik akt ZUS)

Następnie Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 8 stycznia 2008 roku oddalił apelację wnioskodawcy od przedmiotowego orzeczenia.(okoliczność bezsporna - odpis wyroku – k. 234 I plik akt ZUS)

Decyzją z 13 lutego 2008 roku ZUS wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 15 stycznia 2007 roku przeliczył ubezpieczonemu podstawę wymiaru emerytury od dnia 1 sierpnia 2006 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, to jest 1961, 1962-1969, 1972 – 1975, 1983, 1986 – 1988, 1991 – 1992, 1995. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 63,54 %, kwota bazowa ostatnio przyjęta do obliczenia świadczenia – 1.683,27 zł, zaś wysokość miesięczna świadczenia została ustalona na kwotę 1026,38 złotych brutto. (okoliczność bezsporna, decyzja k. 276 I plik akt ZUS)

Wyrokiem z dnia 6 października 2008 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji. (okoliczność bezsporna- wyrok – k. 27 akt VIII U 1857/08)

Następnie Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 9 lipca 2009 roku oddalił apelację wnioskodawcy od przedmiotowego orzeczenia.(okoliczność bezsporna - wyrok – k. 64 akt VIII U 1857/08)

W dniu 3 września 2009 roku ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia. Wnioskodawca wskazał, że organ rentowy naruszył art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w myśl którego podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki. Dodatkowo wnioskodawca podkreślił, że ZUS niesłusznie w okresie zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w K. przyjął do obliczeń kwotę

minimalnego wynagrodzenia, nie zaś wynagrodzenie w kwocie 10.800 zł wynikające z treści świadectwa. (okoliczność bezsporna ,wniosek k. 302 I plik akt ZUS)

Decyzją z dnia 1 października 2009 roku organ rentowy odmówił M. M. (1) na podstawie art. 15 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że wymieniony wyżej przepis był przedmiotem skargi konstytucyjnej i został uznany za zgodny z konstytucją- orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego nr SK 15/06 z dnia 11 grudnia 2006 roku. (okoliczność bezsporna, decyzja k. 307 I plik akt ZUS)

Wyrokiem z dnia 29 września 2010 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie ubezpieczonego. (okoliczność bezsporna ,wyrok k. 56 akt o sygn. VIII U 2270/09)

Następnie Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2011 roku oddalił apelację wnioskodawcy od wskazanego orzeczenia. W uzasadnieniu Sąd II instancji wskazał, że bezspornym jest, iż ubezpieczony nie wskazał żadnych nowych dowodów oraz podniósł, że nie powołał się na nowe okoliczności, gdyż nietrafna jest argumentacja ubezpieczonego, że organ rentowy naruszył normy prawa materialnego, a konkretnie art. 15 ustawy emerytalnej. Sąd Apelacyjny podkreślił, że do twierdzeń wnioskodawcy dotyczących interpretacji art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS odnosiły się już organy odwoławcze, a wszystkie propozycje dotyczące ponownego obliczenia emerytury były już analizowane w procesach dotyczących wcześniejszych decyzji. (okoliczność bezsporna ,wyrok k. 95 akt o sygn. III AUa 1350/10)

W dniu 12 lipca 2011 roku wnioskodawca złożył w ZUS ponowny wniosek o przeliczenie emerytury nie przedkładając przy tym żadnych nowych dowodów ,ani nie powołując się na żadne nowe okoliczności. Wnioskodawca ponownie wniósł o uwzględnienie w podstawie wymiaru świadczenia kwoty 10.800 zł udokumentowanej w świadectwie pracy wystawionym Spółdzielni Pracy (...) w dniu 26 lipca 1985 roku oraz ponownie powołał się na naruszenie przez organ rentowy art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. (wniosek w I pliku akt ZUS – k. 434)

Pismem z dnia 21 lipca 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. poinformował wnioskodawcę M. M. (1), że wskazane przez niego we wniosku kwestie były przedmiotem wielokrotnie toczących się postępowań sądowych zakończonych wyrokami oddalającymi Sądu Apelacyjnego. Organ rentowy podkreślił, że świadczenie ubezpieczonego zostało ustalone w prawidłowej wysokości w oparciu o znajdujące się w aktach ZUS dokumenty, w tym między innymi ze Spółdzielni Pracy (...). Dlatego też w ocenie Zakładu z uwagi na powagę rzeczy osądzonej brak podstaw prawnych do zmiany decyzji. (pismo w I pliku akt ZUS – k.442)

M. M. (1) w dniu 2 sierpnia 2011 roku złożył odwołanie od powyższego pisma organu rentowego do Sądu Okręgowego w Łodzi i wniósł o ponowne przeliczenie emerytury. Według ubezpieczonego podstawę do przeliczenia świadczenia stanowi okoliczność, że w dniu 29 września 2010 roku na sprawie toczącej przed Sądem Okręgowym w Łodzi ujawniono w świadectwie pracy wystawionym przez Spółdzielnię Pracy (...) z K. zapis, z którego wynika, że podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne wynosiła 10800 zł. W ocenie skarżącego organ rentowy nie zauważył powyższego faktu jaki również kwestia ta nie była analizowana przez Sądy w toczących się uprzednio postępowaniach. Według ubezpieczonego jego świadczenie emerytalne nie zostało ustalone zgodnie z art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to jest na podstawie przeciętnej podstawy wymiaru składek w tym między innymi w okresie jego zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...). Ubezpieczony podkreślił również, że ZUS w dniu 13 lutego 2008 roku dokonując ponownego przeliczenia emerytury na skutek którego wskaźnik podstawy emerytury z 57, 47 % wzrósł do 63,54 % błędnie nie dokonał jego pomnożenia przez aktualną kwotę bazową. Ponadto zdaniem odwołującego organ rentowy przy ponownym przeliczaniu emerytury nie dokonał waloryzacji, lecz do obliczonej wartości dodał tylko odsetki. / odwołanie k. 450 plik I akt ZUS/.

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2011 roku Sąd Okręgowy w sprawie VIII U 1403/11 odrzucił odwołanie wnioskodawcy. /okoliczność bezsporna – postanowienie – k. 504plik I Akt ZUS/

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2012 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie III AUz 50/12 oddalił zażalenie wnioskodawcy /okoliczność bezsporna, postanowienie k.500 plik I akt ZUS/

W dniu 22 sierpnia 2012 r wnioskodawca złożył w organie rentowym wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia na podstawie art. 114 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazując, że ZUS przyjął błędne zasady obliczenia jego świadczenia emerytalnego nie respektując treści art. 15 ustawy, nadto podniósł, że organ rentowy do przeliczenia emerytury zastosował nieaktualną kwotę bazową.

/wniosek – k. 520 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 20 września 2012 r organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do wznowienia postępowania.

/decyzja – k. 532 plik I akt ZUS/

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie ubezpieczonego. (okoliczność bezsporna, wyrok k. 44 akt o sygn. VIII U 3824/12)

Następnie Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 8 czerwca 2014 roku oddalił apelację wnioskodawcy od wskazanego orzeczenia. (okoliczność bezsporna, wyrok k. 98 akt o sygn. VIII U 3824/12)

We wniosku z dnia 5 grudnia 2014 roku wnioskodawca M. M. (1) domagał się przeliczenia emerytury / wniosek k.592 plik I akt ZUS/.

Decyzją z dnia 23 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy M. M. (1) prawa do wznowienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości świadczenia, wskazując iż nie przedłożył nowych dowodów ani też nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 26 lipca 2013 roku, zatem nie ma podstaw do wznowienia postępowania w sprawie emerytury przyznanej prawomocną decyzją od dnia 10 marca 2002 roku / decyzja k.609 plik I akt ZUS/.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 r Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 163/15 odrzucił odwołanie./ postanowienie – k. 628 akt ZUS/

Postanowieniem z dnia 1 września 2015 r Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił zażalenie ubezpieczonego.

/postanowienie – k. 655 plik I akt ZUS/

W dniu 19 maja 2016 r ubezpieczony wniósł o ponowne przeliczenie emerytury zgodnie z treścią art. 15 ust. 1, podnosząc, że poprzednio ZUS ani sądy nie odniosły się do jego zarzutów, między innymi do definicji przeciętnej podstawy wymiaru składek.

/wniosek – k. 702 akt ZUS/

W dniu 29 lipca 2016 roku M. M. (1) złożył do placówki ZUS pismo nazwane pozwem, gdzie wskazywał siebie jako powoda oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. jako stronę pozwaną. Z treści pisma wynika, że w dniu 19 maja 2016 roku M. M. wysłał do G. P. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych pismo, w którym zrelacjonował swoje dotychczasowe próby uzyskania korzystnej dla siebie decyzji o przeliczeniu emerytury oraz poprosił o przeliczenie świadczenia. Wskazał ponadto, że zwrócił się także o pomoc do Premier B. S., wysyłając do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pismo ze szczegółowym opisem nieprawidłowości jakich, jego zdaniem, dopuścił się ZUS. Wniesiony pozew, zgodnie z zawartą w nim treścią, stanowiło odwołanie od pisma, które M. M. otrzymał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Departamentu Świadczeń Emerytalno – Rentowych, a datowane na dzień 29 czerwca 2016 roku.

/pismo – k. 692 akt ZUS/

Postanowieniem z dnia 19 października 2016 r Sąd Okręgowy w Łodzi odrzucił powyższe odwołanie.

/postanowienie – k. 708 akt ZUS/

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2016 r Sąd Okręgowy w Łodzi odrzucił zażalenie wnioskodawcy.

/postanowienie – k. 740 akt ZUS/

W dniu 24 listopada 2016 r ubezpieczony wniósł o wznowienie wniosku z dnia 19 maja 2016 r. i wydanie decyzji konkretnie opartej na przepisach art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z dnia 17.12.1998 r.

/wniosek – k. 752/

Zaskarżoną decyzją z dnia 23 grudnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy M. M. (1) prawa do wznowienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości świadczenia, wskazując iż nie przedłożył nowych dowodów ani też nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 10 października 2016 roku, zatem nie ma podstaw do wznowienia postępowania w sprawie emerytury przyznanej prawomocną decyzją od dnia 10 marca 2002 roku / decyzja k.784 akt ZUS/.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2016 poz. 887 z późn. zm. – ustawa z dnia 10 lutego 2017 r. /Dz.U.2017.715/ o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw – w zw. z art. 5 tej ustawy, w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli:

- 1) po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość;
- 2) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 4) decyzja została wydana na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez osobę pobierającą świadczenie;
- 5) decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone, zmienione albo stwierdzono jego nieważność;
- 6) przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego.

Przesłankami ponownej oceny uprawnień ubezpieczeniowych są "nowe dowody" i "ujawnione okoliczności" istniejące przed podjęciem decyzji organu rentowego i mające wpływ na ustalenie prawa do emerytur i rent. Odnosząc się do pierwszej podstawy ponownego ustalania prawa do świadczeń lub ich wysokości, należy stwierdzić, że o ile organ rentowy nie posiada uprawnień do dokonywania niekorzystnej zmiany pierwotnej (ustalającej prawo do świadczenia lub jego wysokość) decyzji w oparciu o odmienną (powtórna) ocenę dowodów zebranych w poprzednim postępowaniu (zob. uchwałę 7 sędziów SN z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03, OSNPUSiSP 2003, nr 18, poz. 442/, o tyle wzruszenie takiego rozstrzygnięcia może być przeprowadzone w sytuacji przedstawienia nowych dowodów podważających wiarygodność uprzednio zgromadzonego materiału dowodowego, w tym dowodów uzyskanych już po wydaniu decyzji ZUS, pod warunkiem jednak, że wynikają z nich fakty powstałe przed tym momentem.

Nowe dowody w rozumieniu art. 114 ust. 1 to ujawnione dowody istniejące przed wydaniem decyzji, jak i dowody uzyskane po wydaniu decyzji pod warunkiem, że wynikają z nich fakty uwzględniane w decyzji. Organ rentowy bez przedstawienia nowych dowodów nie ma prawa do zmiany decyzji pierwotnej, jedynie na podstawie odmiennej oceny dowodów. Natomiast przedstawienie nowych dowodów, aby mogło być skuteczne, to jest aby mogło doprowadzić do przyznania prawa do świadczenia, powinno prowadzić do zmiany ustalonych poprzednio ustaleń faktycznych. Na podstawie nowych dowodów powinno dojść do uzupełnienia okoliczności faktycznych o nowe nieprzedstawione-nerozważane uprzednio lub zmiany poprzednich ustaleń, poprzez ponowną ocenę dowodów. Wzruszenie poprzedniego rozstrzygnięcia może nastąpić w sytuacji przedstawienia nowych dowodów, podważających wiarygodność uprzednio zgromadzonego materiału dowodowego./tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2017 r. III AUa 488/16 LEX nr 2295243/

Stosownie do brzmienia art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W myśl art. 15 ust. 1 analizowanej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Jak stanowi art. 15 ust. 4 w/w ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19,

przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250 %, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie, iż zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 114 ustawy emerytalnej.

W niniejszym postępowaniu bowiem wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dowodów, ani nie ujawnił też okoliczności, które miałyby wpływ na wysokość jego świadczenia emerytalnego. Wnioskodawca nie przedstawił, żadnych nowych dowodów o okresach zatrudnienia bądź o wysokości uzyskiwanych zarobków, które nie byłyby wcześniej przedłożone organowi rentowemu.

Wbrew twierdzeniom ubezpieczonego nie jest nową okolicznością przez niego podniesioną, że organ rentowy wyliczył jego świadczenie emerytalne niezgodnie z regułami zawartymi w ustawie o emeryturach i rentach z FUS, a szczególności z art. 15 tej ustawy. Kwestia prawidłowości wyliczenia świadczenia emerytalnego wnioskodawcy odnośnie m.in. reguł zawartych w art. 15 ustawy emerytalnej były już przedmiotem postępowania sądowego w sprawach: VIII U 1422/02, III AUa 315/03, III AUa 323/07, VIII U 1857/08, III AUa 1313/08, VIII U 2270/09, III AUa 1350/10, VIII U 3824/12, III AUa 1050/13, gdzie oddalano odwołania i apelacje wnioskodawcy oraz VIII U 1403/11, III AUz 50/12, gdzie odrzucono odwołanie i żalenie na w/w postanowienie, zatem postępowania te zostały prawomocnie zakończone.

Zaznaczyć należy, iż odwołujący się występując z kolejnym wnioskiem o przeliczenie świadczenia, nie przedłożył żadnych nowych faktów ani dowodów, które miałyby wpływ na zmianę wysokości świadczenia, a przedstawiał odmienną interpretację art. 15 ustawy emerytalnej.

Natomiast zgodnie z art. 365 § 1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Art. 365 § 1 określa zasadniczy skutek prawomocnego orzeczenia, jakim jest związanie nim określonych podmiotów. Ze związania tego wynika konieczność uwzględnienia faktu istnienia konkretnego orzeczenia regulującego konkretną sprawę.

Moc wiążąca wyroku dotyczy związania treścią jego sentencji, a nie uzasadnienia (wyr. SN: z 13 stycznia 2000 r., II CKN 655/98, LexPolonica nr 396141, niepubl.; z 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00, LexPolonica nr 388326, niepubl.; z 13 marca 2008 r., III CSK 284/07, LexPolonica nr 1970948, OSNC 2008, nr D, poz. 127). Niemniej dla ustalenia zakresu mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, czyli granic prawomocności materialnej orzeczenia (art. 365 § 1) mogą mieć znaczenie zawarte w uzasadnieniu orzeczenia motywy rozstrzygnięcia (wyr. SN z 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, LexPolonica nr 1854566, OSNC-ZD 2008, nr A, poz. 20). Przesądzenie prawomocnym wyrokiem kwestii o charakterze prejudycjalnym dla później toczącej się sprawy oznacza, że w tym drugim postępowaniu kwestia ta nie może być już badana (por. wyr. SN: z 12 lipca 2002 r., V CKN 1110/00, LexPolonica nr 377898, niepubl.; z 4 marca 2008 r., IV CSK 441/07, LexPolonica nr 2025350, niepubl.).

Związanie prawomocnym orzeczeniem dotyczy ponadto zarówno sądu, który wydał to orzeczenie, jak i innych sądów oraz organów państwowych i organów administracji publicznej. W konsekwencji wszystkie wymienione jednostki muszą liczyć się z wydanym orzeczeniem, nie mogą go ani zmieniać, ani podejmować działań nieuwzględniających faktu jego wydania.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 roku I UK 239/10 lex 738532 moc wiążąca orzeczenia merytorycznego brana pod uwagę w każdym kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dana kwestia nie podlega

już badaniu, co oznacza niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet prowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie.

Mając na względzie powyższe, w rozpoznawanej sprawie w ocenie Sądu Okręgowego, zarówno sfera podmiotowa, tj. strony procesu, jak i przedmiotowa – roszczenie ubezpieczonego, a także podstawa roszczenia są tożsame z podmiotami, przedmiotem sporu i podstawą roszczenia w postępowaniach, które toczyły się zarówno przed Sądem Okręgowym jak i Apelacyjnym w Ł., co z zapadłych tamże orzeczeń Sądów I i II instancji, zatem Sąd związany jest treścią zapadłych orzeczeń, a podnoszone przez wnioskodawcę okoliczności, nie są „nowymi okolicznościami” w sprawie. Nadto w związku z zapadłymi orzeczeniami brak także podstaw do przyjęcia, że po stronie organu rentowego doszło do błędu przy wyliczeniu świadczenia w zakresie ustalenia wskaźnika w stosunku do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, do dochodu z części roku, do rzeczywistej podstawy wymiaru składek z danego okresu do odpowiedniej kwoty bazowej. Brak jest podstaw do badania tych samych okoliczności, tylko dlatego, że wnioskodawca wskazuje podstawę prawną art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Wszystkie sposoby obliczenia emerytury wskazywane przez wnioskodawcę, były już przedmiotem analizy we wcześniejszych procesach, będących skutkiem odwołań wnioskodawcy od kolejnych decyzji. Nie doszło jedynie do odrzucenia odwołania, wobec powagi rzeczy osądzonej tylko dlatego, że wnioskodawca powoływał się na procedurę wznowieniową.

Z uwagi na wyżej wskazane okoliczności Sąd orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy